

roman

De muurbloem

Afra Beemsterboer

DE MUURBLOEM

Afra Beemsterboer

De muurbloem

Westfriesland

ISBN 978 90 205 3343 9

ISBN e-book 978 90 205 3344 6

ISBN Grote Letter 978 90 205 3391 0

NUR 344

© 2013 Uitgeverij Westfriesland, Utrecht

Omslagillustratie en -ontwerp: Bas Mazur

www.uitgeverijwestfriesland.nl

www.afrabeemsterboer.nl

Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 1

‘Roos!’

Roos Lamers richtte zich op. Ze was zo geconcentreerd aan het werk dat ze zich afvroeg of ze werkelijk haar naam had horen roepen. De radio stond aan en in haar hoofd hoorde ze heel andere dingen. Haar oren hadden zich gevuld met het geluid zoals dat in de zomer te horen was in het straatje. Veel winkelend publiek, gepraat en gelach, auto’s en fietsers, die zich bellend een weg baanden tussen de onachtzaam overstekende mensen door. In het zomerseizoen werd Bergen zo’n beetje overspoeld door Duitse toeristen. Toch was het haar favoriete seizoen. De geluiden van de zomerdrukke kwamen vast voort uit haar verlangen naar de lange, warme dagen. Maar het was februari. Het was koud en grauw weer. Het had ’s nachts een beetje gevoren, er was wat sneeuw gevallen. Roos vermoedde dat het glad was en dat de mensen wachtten tot de ijzel weg-trok, voordat ze boodschappen gingen doen.

‘Roos! Doe eens open! Ik breng koffie! Ik heb mijn handen vol!’ drong de stem aan.

Roos glimlachte. Ze had de stem dus echt gehoord. Het was Jackie, de kapster uit de salon schuin tegenover haar lijsten-makerij. Aan het ontbreken van de fiets van Sjoerd voor de gevel, kon Jackie zien dat Roos nog alleen was. Dan kwam ze wel vaker met koffie aanzetten.

‘Kom nou, Roos. De koffie wordt koud en eh... ik ook.’

Roos opende de winkel deur. De damp sloeg nog van de koffie af en vormde samen met Jackies adem wolkjes die wegdreven in de straat.

‘Je ging zeker weer helemaal op in je werk?’

Roos knikte.

‘Dat vermoedde ik al. Goedemorgen, overigens. Ik zag dat Sjoerds fiets er nog niet stond, dus ik nam aan dat je nog geen koffie had gehad.’

‘Alleen vanmorgen vroeg, bij mijn krantje.’

‘Dan wordt het hoog tijd voor je volgende bakkie. Hier, pak aan.’

‘Lekker, Jackie, bedankt.’ Roos nam een slok. ‘Is het glad?’

‘Nou en of. Ik lag net zowat op mijn gat met die bekers.’

‘Nu ik weet dat je je leven ervoor gewaagd hebt, waardeer ik je koffie nog meer.’ Ze liep naar het keukentje om, als tegenprestatie, een koek aan te bieden uit de ouderwetse koektrommel. ‘Bij jullie in de kapsalon gaat de drukte gewoon door, ondanks de gladheid?’

‘We zitten vol.’

Roos, die voor haar werk de deur niet uit hoefde, vond dat ze die ochtend wel erg weinig aandacht had gehad voor de buitenwereld. Ze liep naar de deur om de situatie in de straat te bekijken. Er stonden wat auto’s en hier en daar wat fietsen. Bij Kruidvat liepen mensen in en uit. Ze keek naar links. Bij Bakker Zwart stonden een paar klanten in de winkel. En inderdaad, de kapsalon van Jackies bazin zat vol.

‘En jij? Heb je het druk?’ vroeg Jackie.

‘Ja, met opdrachten,’ zei Roos naar waarheid, ‘maar ik heb nog geen klant in de winkel gehad vandaag. En Sjoerd wacht het zeker af tot de ijzel wegtrekt.’

‘Geef die oude man eens ongelijk. Ik vraag me af of je hem dan vandaag nog te zien krijgt, want de weerberichten voorspellen nog meer narigheid. We krijgen weer sneeuw, vorst en kans op ijzel.’

Roos stak haar tong uit om aan te geven hoe ze daarover dacht.

Jackie dronk haar beker leeg. Ze trok haar jas weer aan en zocht in de zakken naar haar rokertje. Roos rookte niet, maar besloot met Jackie mee naar buiten te gaan. Een teug frisse lucht zou haar helpen haar concentratie zodadelijk weer op te pakken. Ze kwam met dit weer toch al te weinig buiten. En het was wel zo aardig tegenover Jackie, die de kou al getrotseerd had. Met de kraag opgeslagen en haar handen gehandschoend en wel in haar jaszakken, stond Roos van het ene been op het andere te wippen om warm te blijven. De kou was venijnig. Het begon opnieuw licht te sneeuwen.

‘Wat een naar gezicht is dat eigenlijk, vind je niet, Roos?’ Jackie wees naar de leegstaande winkel twee panden naar links van de kapsalon, gezien vanuit de lijstenmakerij. ‘In de kapsalon heb je er geen erg in, maar jij kijkt op dat lege gat.’

‘Nou, als ik op dat lege gat zou kijken, kwamen mijn opdrachten niet af, maar je hebt gelijk. Het wordt tijd dat daar weer wat in komt. Maar als zelfs jij er nog niets over gehoord hebt, is er dan al iets over bekend?’

Jackie schudde haar hoofd. ‘Maar wat zou dat nou eens voor winkeltje moeten worden? Wat hebben we nog niet in de straat?’

Roos keek naar het etalageraam, waarop het affiche van een makelaar in bedrijfsonroerend goed geplakt zat. ‘Een slagerij?’

‘Hè, wat prozaïsch... Nee, iets leuks, iets frivools.’ Jackie maakte er een raadspelletje van.

‘Oké, Jackie, jij wilt een Hunkemöller?’

‘Ja, dat is al veel beter.’

‘Je ziet het al voor je?’

‘O, ik heb nog wel een paar ideeën... Een schoenenwinkel. Leuk klein en exclusief.’

‘En duur,’ torpedeerde Roos Jackies winkelfantasie.

Jackie stootte haar jonge overbuurvrouw aan. ‘Alsof jij niet van prijzen weet.’

‘Of jullie.’

‘Een tassenwinkel, Roos, of... of accessoires!’ Jackie likte langs haar lippen.

‘Ik kan het mis hebben natuurlijk, maar ik hoor allemaal winkels waar jij toevallig gek op bent.’

‘Hè, laat me lekker even fantaseren.’

Een zwarte Audi reed stapvoets voorbij. De bestuurder keek zoekend rond. Even verderop leek hij het adres dat hij zocht te hebben gevonden. Hij stopte voor Zen, het new-agewinkeltje van Mirella Verbeek. Roos en Jackie lieten onwillekeurig hun blik rusten op de enige noemenswaardige actie die zich op dat moment in de straat afspeelde. De Audi werd geparkeerd en er stapte een jonge man uit.

‘Mooi haar, dat is echt blond.’ definieerde Jackie onmiddellijk met haar kennersblik en ze knikte met haar lippen getuigt in goedkeuring. ‘Helemaal een lekker ding, trouwens. Aan hem hoef ik niets te fantaseren.’

De man trok zo snel mogelijk zijn jas aan om geen kou te voelen. Daardoor spande zijn overhemd eventjes om zijn goedgebouwde lichaam.

‘Die vangt bot,’ wist Jackie. ‘Mirella heeft haar winkel nooit voor één uur, halftwee open.’

Dat wist Roos ook. De man drukte op de bel naast de winkel-deur. ‘Maar brutaalweg aanbellen, hoor. Sukkel, de openingstijden staan aangegeven op de deur.’ Ze schudde het hoofd en verloor de aandacht voor de Audi-bestuurder.

‘Kijk nou!’ Jackie blies de rook uit haar mondhoek, om maar niets van het tafereel te hoeven missen. ‘Mirella doet open.’

Roos draaide zich weer om. Ze zagen Mirella handen schudden met de Audi-man en hem binnen wenken. ‘Zij moest toch niets van mannen hebben...’

‘Nou, je ziet het.’

Theatraal gebarend gaf Roos er een verklaring voor: ‘Het wordt Mirella te veel. Die grauwe, koude winterdagen, zo helemaal alleen. Ze heeft een jonge minnaar genomen.’

‘Vind ik helemaal niks voor jou, Roos, zo’n snel oordeel.’

‘Tja, wat moet je er anders van denken? Hij wordt binnengelaten terwijl de winkel gesloten is. Hij is knap en jong. Mirella is in de vijftig, alleenstaand en eenzaam.’

Jackie liet haar peuk in een straatkolk vallen. ‘Als het iets anders is, dan hoor ik het daar het eerst.’ Met een hoofdknik wees ze de kapperszaak aan, van oudsher de plek waar nieuwtjes en vooral roddels werden uitgewisseld. Daar zou het ook als eerste bekend worden als de leegstaande winkel weer verhuurd werd.

‘Nou, hou me op de hoogte en nog bedankt voor de koffie,’ riep Roos haar na, en ze verdween weer in haar winkel.

De opmerking van Jackie over Sjoerd had Roos aan het denken gezet. Ze nam wel heel makkelijk aan dat hij afwachtte tot de gladheid wegtrok. Misschien was er wel wat met hem gebeurd. Sjoerd kwam en ging geheel volgens zijn eigen regel. Dat was Roos gewend. Ze maakte zich geen zorgen als hij niet stipt om negen uur verscheen. Toch was het mogelijk dat hij gevallen was met zijn fiets op de gladde klinkers. Het was gevaarlijk op straat met de ijzel en de opvriezende sneeuw. De oud-eigenaar van de lijstenmakerij liep tegen de zeventig. Een val kon hem duur komen te staan. In tegenstelling tot eerdere winterdagen met gladheid, belde ze hem op. Het als vanzelf-

sprekend aannemen dat het wel goed was met Sjoerd, was niet meer voldoende.

‘Hessing!’ Kernachtiger kon je je niet melden aan de telefoon. Hoewel het bars klonk, was Sjoerd de vriendelijkheid zelve. Hij was alleen niet zo spraakzaam aan de lijn.

‘Sjoerd, goedemorgen, met Roos. Ik dacht: ik bel maar eens even. Ik begon me ongerust te maken, omdat het glad is. Alles in orde met je?’

‘Ik zit lekker warm bij de kachel en lees mijn krantje. Ik ben daarnet met buurvrouw Bruin boodschappen gaan doen. Ze is tweeëntachtig en durfde niet de straat op zonder mijn sterke arm om aan te hangen.’

‘Och, redder in de nood. Wat lief van je.’

‘Dat doe ik wel vaker voor die oude dame, maar ik maak er geen drukte over. Heb je me nodig, Roos?’

‘Ik stel je gezelschap altijd op prijs, maar ik red het alleen. Ik ben blij te horen dat je in orde bent. Ik laat de beslissing aan jou.’

‘Ik bekijk het nog even, goed?’

‘Kalm aan, Sjoerd. Anders zie ik je morgen wel weer.’

‘Wel lief dat je zo bezorgd bent.’

‘Tja, wij moeten toch een beetje voor elkaar zorgen?’

Roos hoorde alleen nog een lach en er werd neergelegd.

De winkel van Sjoerd Hessing was Roos ooit opgevallen en zoetsjesaan had ze een voorliefde gekregen voor de zaak. Ze had geen excuus om er binnen te gaan, dus deed ze dat ook niet, maar ze had altijd aandacht voor de etalage. Als de deur openstond, liep ze wat langzamer om een glimp van het interieur op te vangen. De houten vloer beviel haar, net als de lichte wanden. Het was er vrij vol, omdat er veel kant-en-klare lijstjes in voorraad waren, maar de zaak ademde een rustige, sobere sfeer.

De ontdekking van het bordje ‘Zaterdaghulp gevraagd’ was een lot uit de loterij. Roos, die destijds zestien jaar was, kon haar geluk niet op toen ze werd aangenomen.

Ze begon met eenvoudige klusjes. De kant-en-klare lijstjes die in de winkel werden verkocht, pakte ze in als cadeautje en ze rekende af met de klanten. Ze stofte af als er geen klan-

ten waren. Bij dat werk gingen de talloze lijsten, van groot tot klein, door haar handen. Dat had als resultaat dat ze precies wist wat er in de winkel stond. Als gevolg groeide ze door naar een adviserende rol. Klanten kwamen met foto's van baby's of kleuters. Roos bekeek de foto's en had al snel door wat de beste lijst daarvoor was. Ze leerde inschatten wat voor mensen de klanten waren en kwam steeds vaker met het juiste lijstje voor de dag.

Sjoerd kon op het laatst niet doof blijven voor de herhaalde opmerking: 'Ik kom weer terug voor een lijstje, want je hebt mij de vorige keer zo goed geholpen.' Hij leerde haar hoe ze de maat van lijsten moest nemen. Ze had geen moeite met de verschillende afmetingen van glas, glasmaat en de sponningmaat. Hij liet het aan Roos over om opdrachten voor inlijstwerk aan te nemen als zij in de winkel stond, zodat hij zijn bestellingen kon afmaken. Ze pakte het op een natuurlijke wijze op. In korte tijd maakte ze zich de kennis van de collectie monsters eigen.

'Het werk dat wordt ingelijst, is leidend,' legde Sjoerd uit. 'Een Rembrandt stop je niet in een aluminium lijst.'

Roos, die de combinatie van De Nachtwacht in aluminium meteen voor zich zag, proestte het uit. 'Nee, vanzelf niet!'

Mooi, die is binnengekomen, dacht Sjoerd, dat vergeet ze niet meer.

Roos genoot ervan als ze de klanten van een goed advies kon voorzien. Het was steevast een heerlijk moment als ze een klaargemaakte bestelling op de toonbank zette en de klant stond met open mond van bewondering te kijken. Ze had snel door dat een lijst dat kon doen. Een foto, een schilderij of een borduurwerk kon nog zo mooi zijn, een lijst eromheen maakte het af. Een goede lijst bood toegevoegde waarde.

'Een lege lijst is niks, Roos,' doceerde Sjoerd, 'maar een goede lijst kan ervoor zorgen dat het werk boven zichzelf uitstijgt.'

'Leer het me,' vroeg ze hem, met een stem waarin het dwingende verlangen doorklonk, 'ik wil ook zulke mooie dingen maken.'

Sjoerd, op zijn beurt, had niet kunnen vermoeden dat het hem zo veel zou doen als iemand dezelfde toewijding aan zijn geliefde vak tentoonspreidde. Een meisje nog wel! Zo'n jong

meisje! Het greep hem. Zijn eigen stem was ook een beetje dik toen hij zei: 'Je bent al begonnen.'

Roos liet al gauw zien dat ze het vertrouwen waard was dat Sjoerd in haar stelde. Toch wilde hij uitvissen wat voor meisje hij in dienst genomen had. Mensen waren soms net als auto's, je zag hun gebreken niet op het eerste gezicht. Het was niet ondenkbaar dat hij Roos na een poosje weer kwijt zou raken. Jonge mensen moesten nog zo veel uitproberen, ze waren wispelturig. Wat hen het ene moment boeide, verveelde hen het volgende.

Roos zat echter anders in elkaar. Zij leek op haar jonge leeftijd al te zijn gezet in haar karakter. Hoewel ze tegen de klanten beleefd was en goed een praatje op gang kon houden, was ze eigenlijk heel stil. Sjoerd zou het nooit met zoveel woorden zeggen, maar het leek wel of Roos in de lijstenmakerij haar levensbestemming had gevonden. Dat verbaasde hem, omdat het niet paste bij haar levensfase. Hij hoorde haar uit, heel voorzichtig, met algemene vragen.

'Roos, op wat voor school zit jij?'

'Op het vwo, hier in Bergen, ik zit in de vierde klas.'

'Vwo? Een bolleboos dus?'

'Valt wel mee...'

'Heb je al een richting gekozen? Of heet dat tegenwoordig anders?'

'Cultuur en maatschappij. Je kunt er een heleboel kanten mee op.'

'En welke kant wil jij ermee op?'

'Dat weet ik nog niet.'

'Misschien wil je wel worden wat je moeder geweest is'

'Mijn moeder is tegenwoordig bijna elke week wat anders.'

Sjoerd hoorde de duidelijke afkeuring in haar stem. 'Dan... kies je misschien het beroep van je vader?'

'Ik heb geen vader.'

'Tja, dan wordt het referentiekader een beetje vaag.' Sjoerd probeerde het met een grapje af te doen. Hij geneerde zich. Hij had duidelijk verboden terrein betreden met zijn goedbedoelde hengelen naar informatie.

Roos pinde Sjoerd vast met haar blik. Ze zweeg, maar haar

gezichtsuitdrukking zei: je kunt dit niet met een grapje afdoen, daarvoor is de zaak te ernstig.

Sjoerd zette het gesprek niet voort, hij verzonk in gedachten. Hij kreeg geen positief beeld van Roos' thuissituatie. Dat obstinate zwijgen kon een aantal dingen betekenen. Roos ging gebukt onder het ontbreken van een vaderfiguur in haar leven, of ze kon niet met haar moeder overweg. Hij piekerde er nog een hele tijd over door. Het bevestigde zijn eerdere gedachten. In het gesprek met Roos had hij de plank finaal misgeslagen, maar met de conclusie dat Roos de lijstenmakerij als pleisterplaats had gekozen, zat hij goed. Hij vroeg het niet aan zijn jonge hulpje, maar hij was ervan overtuigd.

Het veranderde de verhoudingen. Door een gesprek dat door een stomme opmerking van zijn kant werd afgebroken, bekeek hij Roos met andere ogen. Ze was anders dan haar frivole, luchthartige leeftijdsgenoten. Ze zou Sjoerd niet in de steek laten voor een of andere gril. Nu maakte Sjoerd zich eerder zorgen dat het meisje misschien zwaarder op de hand was dan goed was voor haarzelf.

Terwijl haar klasgenoten probeerden drank te kopen zonder dat hun identificatie gevraagd werd, waaruit zou blijken dat ze nog geen zestien waren, gaf Roos de voorkeur aan de lijstenmakerij. Op een leeftijd waarop allerlei idolen in trek hoorden te zijn, probeerde iedere puber zich te onderscheiden, zonder uit de groep te vallen. Roos, met haar ongebruikelijke voorkeur, viel daardoor juist buiten de groep en werd voor maf versleten. Het was aan haar rappe tong te danken dat ze geen slachtoffer werd van pesterijen. Ze was inderdaad stil, maar ze kon scherp uit de hoek komen als klasgenoten haar te na kwamen. Ze was niet beet te nemen en ze werd niet begrepen, dus lieten ze haar maar links liggen. Roos nam het allemaal nogal stoïcijns op. Ze volgde haar eigen koers, onverschillig voor het feit dat ze daardoor nog meer een buitenbeentje werd.

Sjoerd was er niet helemaal gerust op dat het meisje atypisch gedrag vertoonde. Niet omdat hij er last van had; het leek hem meer nadelig voor Roos zelf. Ze hoorde beïnvloedbaar te zijn, al kon dat ook verkeerd uitpakken. Roos was veel te gesloten, ze hield te veel binnen om goed voor haar te zijn. Het bracht

de beschermende kant in Sjoerd boven. Hij voelde zich vaderlijk tegenover zijn jonge hulpje. Daarover was hij zelf weer verbaasd, na zijn hele leven vrijgezel te zijn geweest. Ondanks zijn beschermende gevoelens jegens Roos en de zorgen die hij zich over haar maakte, kon hij weinig doen om haar wat luchtiger van karakter te maken. Hoe meer hij ging vissen naar de waarheid, hoe meer het meisje zich ging afsluiten. Voor die conclusie hoefde je geen vader te zijn.

Roos was de tegenhanger van haar moeder. De dochter was stil en introvert en daardoor onopvallend aanwezig. Als iets haar beviel, als ze ergens opgetogen over was of als ze genoot, trok ze haar kin een beetje naar haar borst. Haar glimlach verspreidde zich over haar mooie, brede mond en in haar ogen dansten diepe, warme lichtjes. Sjoerd leerde zijn jonge winkelbediende onwillekeurig goed kennen. Hij herkende haar stap als ze de winkel betrad. Hij wist hoelang de stilte duurde voordat ze antwoord gaf. Hij kende het geluid van haar kuchjes. Hij wende aan de manier waarop ze haar hoofd op haar schouders droeg. Er zat een patroon in haar bewegingen, dat hij na verloop van tijd leerde kennen. Zonder er speciaal op te letten werd deze kennis hem eigen. Daarom werd het verschil tussen moeder en dochter zo duidelijk toen mevrouw Lamers op zekere dag in de winkel stond.

‘Goedemorgen, poppekind!’ Sjoerd hoorde de begroeting in het winkelgedeelte. Vanaf zijn plek kon hij niet in de winkel kijken, maar uit de toon begreep hij dat de vrouw een bekende van Roos was. De stem klonk joelend en overdreven vrolijk.

‘Dag mam...’ was de onderkoelde reactie van Roos.

Sjoerd besloot zijn nieuwsgierigheid nog even te bedwingen.

‘Zo, ik dacht: ik ga nu toch eens kijken waar mijn kind werkt!’

‘Nou, hier dus...’

Zelfs op afstand kon Sjoerd horen hoe Roos de onverschillige uithing. Het was duidelijk dat ze haar moeder niet wilde laten weten hoezeer ze het naar haar zin had in de winkel. Ook al sprak ze zich maar zo zelden uit, Sjoerd wist dat ze dol was op haar baantje en apetrots op haar toenemende kennis van het lijsten maken. Ze hield haar moeder buiten haar belevingswereld. Het was wel iets van pubers, dingen weghouden bij ou-

ders, maar trots iets aan hen tonen was ze ook niet vreemd. Roos had er een afwijkende mening over.

‘Ik heb er even een tijdje overheen laten gaan, hoor,’ zei haar moeder. ‘Ik weet wel dat je niet wilt dat ik overal meteen met mijn neus bovenop sta.’

Om als begripvolle ouder over te komen, klonk het Sjoerd een beetje te gemaakt. Maar het kon gebeuren, wist hij, dat je als ouder je kind overlaadde met liefde en begrip en uiteindelijk van dat kind te horen kreeg dat het je opvoeding als verstikkend had ervaren. Uit Roos’ antwoord werd duidelijk dat ze niet op dezelfde golfengte zat als haar moeder. ‘Ja, je kent me goed...’

Sjoerd besloot het toneel te betreden, voordat moeder en dochter nog meer langs elkaar heen communiceerden.

In de winkel stond een lange vrouw, die eerder mager was dan slank. Ze hield haar lange, sluike haar met een brede witte haarband uit haar gezicht. Aan haar oren bungelden enorme ringen. Ze was volledig in het wit. Haar jurk, haar laarzen, haar stola, de brede riem om haar onmogelijk smalle middel. Zelfs haar ketting met de grote kralen was helemaal wit. Waar wit een ingetogen kleur kon zijn, benadrukte hij in het geval van Roos’ moeder juist haar extravagantie.

‘Goedemorgen, mevrouw,’ maakte Sjoerd zijn aanwezigheid kenbaar.

Roos’ moeder draaide zich om. Met een hoofdbeweging zwiepte ze haar blonde haar op haar rug en stak Sjoerd haar hand toe. Het ging met veel gerinkel gepaard, want ze droeg een groot aantal armbanden. ‘Ah, de baas! Goedendag meneer, mijn dochter heeft al veel over u verteld.’

‘O?’ Sjoerd schudde de smalle hand, waar toch opvallend veel kracht in zat.

‘Alles positief, hoor, maakt u zich geen zorgen.’ Ze lachte een volmaakt gebit bloot.

Roos wilde net beleefd haar moeder voorstellen aan Sjoerd toen de vrouw zei: ‘Lilian Lamers. En u moet meneer Hessing zijn.’

Lilian zette haar zelfverzekerdheid tegenover de verlegenheid van Roos. Ze was haar dochter te snel af geweest met het voorstellen en nu leek het of Roos kromp, of ze een paar meter

achteruit week, van het tafereel af. Die verlegen façade was helemaal niet nodig, er was niets ernstigs gebeurd. Bovendien was Roos niet verlegen van karakter, alleen maar stil. Het was Sjoerd in één oogopslag duidelijk hoe sterk Roos op haar moeder reageerde. Roos mat zich een houding aan om met haar moeder om te kunnen gaan.

Het getuigde van normaal pubergedrag, dat kinderen zich afzetten tegen de ouders. In dat opzicht was er dus niks mis met Roos. Omdat Lilian het nadrukkelijk aanwezig zijn een stapje te ver voerde, trok Roos zich terug op een plekje in de schaduw van haar moeders persoonlijkheid. Dat was haar manier van zich afzetten.

Lilian Lamers was een heel mooie vrouw. Roos had haar schoonheid geërfd van haar moeder, maar waar die haar fraaie uiterlijk uitbuitte, was de dochter gehuld in alledaagsheid. Lilian presenteerde zich, Roos vroeg niet op die manier om aandacht. Ze gedroeg zich onopvallend, bijna onzichtbaar. De moeder was charmant, zij zou niet over het hoofd gezien worden. Maar de snelle, brede, immer parate glimlach van Lilian kon het niet winnen van de diepe, oprechte grijns die Roos' sproetige wangen deed opbollen. Lilian nam met haar grote blauwe ogen het effect op van haar verschijning. Roos' groene ogen weerkaatsten slechts haar gemoedstoestand onder haar rode krullen vandaan, zonder effectbejag.

'Mijn dochter geeft hoog van u op, meneer Hessing. Zegt u eens, bent u tevreden over haar?'

'Mam...'. De poging om haar moeder af te remmen, kwam als een kreun over Roos' lippen.

Sjoerd was al met zijn gedachten bij het ambacht waarin hij Roos inwijdde. 'Ze is een snelle leerling.'

Lilian was nog niet verder dan het idee dat haar dochter winkelbediende was. 'Nou, lijstjes afrekenen en inpakken moet toch ook wel lukken. Bovendien, het zou me teleurstellen als Roosje niet tot uw tevredenheid bezig was, hier in de winkel. Ze is een flinke meid.'

Het compliment kwam niet tot zijn recht en had daarom een averechts effect. Roos kromp nog verder in elkaar.

Lilian kwam hoe langer hoe meer op dreef. 'Ze heeft me pro-

beren te overtuigen van het feit dat lijsten iets toevoegen aan het werk dat erin zit. Ik moet bekennen, meneer Hessing, dat ik er nog nooit zo veel aandacht aan heb besteed.'

'Begrijpelijk, als je er niet elke dag mee te maken hebt,' mompelde Sjoerd goedmoedig.

'Ik heb van Roos moeten aannemen dat een lijst op zich eigenlijk ook een kunstwerk is.'

'Zeker, het ambacht in aanmerking genomen, maar een lijst kan niet zonder inhoud.'

'Wat u zegt. Nou, meneer Hessing, ik vond het leuk om even een kijkje te nemen bij Roos, waar ze werkt, en om met u kennis te maken.' Opnieuw werden met veel gerinkel van armbanden handen geschud en Lilian sjoerde de rieten tas wat hoger op haar schouder. 'Ik ben blij om te zien dat mijn kind bij u in goede handen is.'

Roos deed een stap achteruit en spande haar schouders bij de suggestie dat Sjoerd niet te vertrouwen was.

'Tja, weet u, Roos is mijn kunstwerk. Niet voor niets heb ik haar naar de koningin der bloemen genoemd, toen ik haar gebaard had.'

Sjoerd kon een grijns niet onderdrukken toen Lilian Lamers afscheid nam. Ze draaide zich om om de winkel uit te stevenen en wist precies hoe ze daarbij haar lange witte rok zo veel mogelijk kon laten uitwaaieren. Hij wreef over zijn kin. Lilian mocht zich dan nog zo bewust zijn van haar uiterlijkheden, hem veroverde ze er niet mee. Hij vond het alleen maar amusant en nogal oppervlakkig.

Lilian Lamers joeg met alles effect na. Met haar laatste opmerking had ze Roos het gevoel gegeven dat ze door de grond wilde zakken. Sjoerd zag de inspanning die ze leverde om er ongeslagen uit te zien en te doen of er niets gebeurd was. Maar ze was van de kaart geveegd.

Hij kwam haar tegemoet door op te merken: 'Nou, leuk om je moeder eens te ontmoeten. Ze is een opvallende vrouw, met eigen ideeën. Ze zal niet altijd even makkelijk te begrijpen zijn, denk ik.'

Roos krabbelde op bij die woorden van Sjoerd. 'Ik heb het opgegeven.'

Dat klonk veel te wereldwijs. Sjoerd lachte erom. 'Is ze zo'n geval apart?'

Roos legde uit: 'Ze is in een maagdelijke fase, vandaar dat wit.'

'Heeft jouw moeder fases?' Dat ging iets dieper dan een geval apart zijn. 'Goeiedag, als dit maagdelijk en ingetogen is, dan hoef ik uitbundig niet mee te maken.'

'Hmm,' deed Roos. Zij vond het niet vermakelijk.

'Neem me niet kwalijk,' verontschuldigde hij zich, 'jouw moeder is een vrouw met een gebruiksaanwijzing, als ik jou goed begriep, maar ze leek me erg aardig.'

Roos schudde het hoofd. Ze zei maar niets meer. Maar om over baren en 'de koningin der bloemen' te beginnen!

Sjoerd wist heel goed dat 'aardig' niet op Lilian Lamers van toepassing was. Dat had hij maar gezegd om het voor Roos te verzachten. Ze kon zich aardig voordoen, maar er was te veel bestudeerds aan haar. Geen spontaniteit. Deze vrouw speelde een rol. Ze had er effect mee, zeker. Een emotioneel nadelig effect op haar dochter. Veel mensen toonden de buitenwereld een masker, maar slechts enkelen gingen zo ver als Roos' moeder. Deze vrouw ging wel heel ver om haar werkelijke karakter te verhullen.

Hij was zijn hele volwassen leven al winkelier en had in die jaren heel wat mensenkennis opgebouwd, maar naar wat Lilian Lamers verborgen hield achter die fraaie buitenkant van haar, kon hij slechts gissen.

De korte ontmoeting met mevrouw Lamers was wel tekenend geweest voor de rolverdeling bij Roos thuis. Het was spijtig om te zien dat Roos had gekozen voor de rol van onopvallende nachtvlinder in de luister van haar moeders verschijning. Door de voortdurende confrontatie met zo'n extraverte persoonlijkheid, was Roos murw geworden en ze had de strijd om een eigen plek opgegeven. Ze nam genoegen met wat er overbleef.

Sjoerd was zowel geamuseerd over de aanstellerij van Lilian als verdrietig om Roos' nederlaag. Het meisje verdiende de plaats in het verdomhoekje niet. Zij had haar eigen aantrekkelijkheden. Roos was eraan gewend geraakt dat haar moeder de aandacht kreeg. Haar karakter had zich daaraan aangepast.

Met zijn negenenvijftig jaar had Sjoerd zijn naam als lijs-tenmaker gevestigd in Bergen en omstreken. De zaak had een goede naam. Wat maar weinig klanten zich realiseerden, was dat de man met de gouden handen in zijn hoofd altijd bezig was met zijn medemens. Hij had een zaak, hij maakte de prachtigste lijsten, maar nadenken over hoe mensen zich tot elkaar verhielden, was een tweede natuur geworden. Gebogen over zijn werktafel kon hij urenlang peinzen over hoe de menselijke natuur in elkaar stak. Uit gesprekjes met zijn klanten maakte hij veel meer op dan hetgeen er werd gezegd.

Nu een aantal maanden geleden was Roos zijn wereld binnengedrongen. Hij had er heel wat bespiegelingen op losgelaten. Hij had altijd oog voor de beslommingen van de mensen om hem heen, maar nu moest hij zichzelf onder de loep nemen. Hij was blij met de hulp van Roos, maar het betekende het einde van een oude situatie. Hij moest wennen aan het jonge meisje in zijn directe nabijheid. Roos bracht haar eigen temperament mee. Zo gauw Sjoerd doorhad dat Roos meer op haar bordje had dan de gemiddelde tiener, verlegde de nadruk zich weer. Sjoerd zette zijn zelfbespiegelingen opzij om zijn aandacht aan Roos te schenken. Om haar te helpen waar hij maar kon.

‘Ik ben het, Roos!’ riep Sjoerd.

Hij had vele jaren in het woonhuis gewoond dat achter en boven de winkel was gebouwd, maar sinds hij het hele pand aan Roos had verkocht, kwam hij door de winkel naar binnen. Het gaf zijn gevoel voor verhoudingen weer. Hij woonde er niet meer, dus paste het niet langer om door de poort in de tuinmuur achter het schuurtje binnen te komen. Dat was voor de bewoners, of, in Roos’ geval: de bewoonster. Roos vond het getuigen van overdreven nederigheid, maar Sjoerd hield voet bij stuk. Hij zette zijn fiets voor de winkel, en wel zo dat het zicht op de etalage niet benomen werd.

Met zijn roep gaf Sjoerd aan dat Roos niet naar de winkel hoefde te komen. Ze kon in het atelier blijven.

‘Goedemorgen!’ riep Roos achter de werktafel vandaan en ze liep de winkel in. ‘Je bent er. Betekent dat dat de weg weer begaanbaar is?’

‘Zolang je goed uitkijkt wel. In de bochtjes en op de kasseien is het link.’ Sjoerd liep naar het aanrechtblokje in de alkoof om koffie te zetten. ‘Maar dat klinkt of je al een tijdje niet buiten de deur bent geweest.’

‘Sinds zondag niet meer.’ Bij Jackie staan terwijl die haar sigaret rookte, telde niet echt mee, vond ze.

‘Nou, als je naar de supermarkt moet, ga gerust je gang. Het is wel goed als je weer eens een frisse neus haalt, al is de weg niet helemaal betrouwbaar.’

‘Dat plan heb ik inderdaad. Ik moet echt even boodschappen doen.’

De koffie verspreidde een heerlijke geur. Sjoerd gaf Roos een beker en samen bekeken ze de afgewerkte opdrachten. In een hoek van de werkplaats leunde een hele verzameling lijsten tegen elkaar aan. Een aantal ingepakt in noppenfolie, stevig vastgeplakt met breed plakband en voorzien van de nota.

‘Je hebt hard gewerkt, Roos.’ Sjoerd boog zich over de lijsten heen en bekeek ze een voor een. ‘Deze is heel mooi, met die dubbele passe-partout. Subtiel verschil in kleur. En die lijst... uitstekende keus.’

Roos knikte. Het was haar werk. Ze had gedaan wat ze kon, maar een complimentje was altijd welkom. ‘Ja, die is heel goed uit de verf gekomen. En ik heb maandag de hele dag gewerkt. Daarom is er nu al zo veel af.’

‘Het was maandag ook geen weer om er met de camera op uit te trekken, wel?’ Sjoerd doelde op Roos’ nieuwe liefhebberij: fotografie.

Maandag was haar vrije dag omdat dan de winkel gesloten was, maar de beslissing om binnen te blijven, was snel genomen nadat Roos haar hoofd om de buitendeur had gestoken. Ze verklaarde: ‘Lelijk, deprimerend licht. En veel te koud.’

‘Nou zeg, kun je nu ook al het licht definiëren? Je fotografeert net een paar maanden.’

‘Tja, ik weet niet. Het gebeurt gewoon, zodra ik mijn camera pak. Dan valt alles uiteen in licht, kleur en composities.’

‘Ik vind het leuk dat je er zo veel plezier aan beleeft.’ Sjoerd dronk zijn koffie op. ‘Ben je nog verdergegaan met... je verbouwingsplannen?’

‘Nee, ik blijf bij de indeling die ik vorige week met je besproken heb. Ik zie het voor me: dat is een prettige en praktische herindeling van de ruimtes in huis. Zal Monumentenwacht met me meedenken?’

‘O, je zult weinig tegenstand ondervinden. De verbouwingen blijven binnenshuis. Monumentenwacht moet kijken naar de samenstelling van specie, bijvoorbeeld, zodat de stenen niet aangestast worden. Dat soort dingen. Het is een verbouwing, maar meteen ook onderhoud. Dat juicht de stichting alleen maar toe.’

‘Dus voor wat ik wil, kan ik wel subsidie krijgen?’

‘Ja, daar mag je toch van uitgaan. En anders kun je misschien een laagrentende lening afsluiten.’

‘Nog een hypotheek?’

‘Het is niet zo schrikwekkend als het lijkt, Roos. Uiteindelijk komt het naar je toe. En denk er eens aan hoe je erbij komt te zitten als de verbouwing achter de rug is.’

Het was inderdaad het beste om dat voor ogen te houden nu ze nog voor het bezoek van de inspecteur van Monumentenwacht stond, en daarbij de bestekken en de bouwtekeningen, de aanvraag bij de Belastingdienst of wellicht een tweede hypotheek. Als ze aan die rompslomp dacht, zou ze het er het liefst bij willen laten zitten.

Roos wist dat de lijstenmakerij in een monumentenpand was gevestigd. Nadat ze fulltime bij Sjoerd in dienst was gekomen, had ze gezien dat de inspecteur om de zoveel maanden langskwam en het hele pand minutieus onderzocht. Daarna kwam er een rapport met foto's, bevindingen en aanbevolen restauraties. Zelf zomaar een beetje sleutelen aan de winkel of het woonhuis was verboden. Het leek weleens of Monumentenwacht het huis bezat, in plaats van Sjoerd. Roos' baas had haar uit de droom geholpen. ‘Ik bewoon dit huis, het is echt van mij, als ik de hypotheek buiten beschouwing laat. Maar wonen in een monumentaal pand moet je ruimer zien. Ooit zul je er zelf niet meer zijn, maar het pand hoogstwaarschijnlijk wel. Ik bezit het nu, maar ik geef het door. Monumentenwacht is er om de bewoners te helpen zo goed mogelijk voor dit soort gebouwen te zorgen. Het is beslist een goede zaak. Zo wordt ons bouwtechnisch erfgoed bewaard.’

Het was allemaal bekend bij Roos toen ze winkel en woonhuis kocht van Sjoerd en daarmee ook de zaak overnam. De bezoeken van de inspecteur werden voortgezet en zijn vakkundige adviezen volgde ze altijd op. Ze liet de aannemer komen die door Monumentenwacht was aangewezen, omdat deze precies wist hoe een verrot kozijn moest worden vervangen.

Nu was ze al een aantal jaren eigenaar en bewoner en zoetjesaan ontwikkelde zich een idee van hoe het woongenot in het huis vergroot kon worden, zonder dat de historische betekenis ervan geweld werd aangedaan. Roos had het besproken met Sjoerd, terwijl ze samen aan het werk waren. Ze wilde een grote keuken op de begane grond, in plaats van het kleine aanrechtje in de bovenwoning en het keukenblokje achter in de winkel. Het liefst met openslaande deuren zodat ze makkelijk toegang had tot de besloten tuin die op het zuiden lag. De schuur werd dan wel wat kleiner, maar daarvan kon ze best een stuk missen. Het verwijderen van de keuken uit de bovenwoning zou een grotere woonkamer tot gevolg hebben. Wellicht kon de badkamer, die nu een beetje weggestopt was op de overloop, een stukje ruimer gemaakt worden als de keukenruimte boven opgeheven werd.

Sjoerd knikte goedkeurend bij die plannen. ‘Heel goed, Roos. Dat klinkt als een absolute verbetering van het huis. Voor mij, als man alleen, was het goed genoeg. Maar ik snap dat het voor een vrouw wat meer moet zijn. Monumentenwacht zal begrijpen dat een beetje lekker wonen ook wat waard is. Leg het ze voor, hier moet je uit kunnen komen met die mensen.’

Sjoerd had het volste vertrouwen in de plannen van Roos, omdat daaruit bleek dat ook zij liefde voor haar woonstek had opgevat. Hij verheugde zich nu al op de bedrijvigheid die het ging geven. Het was een van de vaste gespreksonderwerpen geworden sinds Roos met haar plannen voor de dag was gekomen.

‘Het zal niet lang meer duren voordat ik mijn plannen kan ontvouwen tegenover de inspecteur. Bij zijn vorige bezoek zei hij dat hij in februari weer zou komen.’

‘Sjoerd, ik moet nu echt even naar de supermarkt,’ kondigde Roos aan, terwijl ze haar jas aantrok.

‘Geen brood meer?’ vroeg hij zonder op te kijken. Hij sloeg met beheerste kracht spietjes in het spieraam, aan de achterkant van de lijst, om die op spanning te brengen.

‘Als het bij brood bleef...’ Roos trok een gebreide muts met pompon over haar krullen. ‘Ben bang dat het een hele waslijst is.’

‘Maakt niet uit, kind, ik pas wel op de zaak. Ga jij maar.’

Na haar boodschappenronde door de supermarkt zaten haar fietstassen vol en hingen er aan haar stuur ook nog twee tassen. Roos kwam wel vaker thuis met een dergelijk zwaar beladen rijwiel, maar nu de weg nog niet helemaal betrouwbaar was, ging ze lopen.

Kort na Nieuwjaar was ze haar geliefde bestelwagentje kwijtgeraakt. De oude, witte Citroën Fourgonette was total loss verklaard na een aanrijding met een vrachtwagen. De gladheid was de oorzaak van de slippartij. Roos was heelhuids, maar bibberend van de schrik uit het wrak gekropen. Sinds het ongeval stond er een ingelijste foto in de etalage van de lijstenmakerij. De auto stond er in volle glorie op. Het logo met de mauvekleurige letters en de grijze bloem was duidelijk zichtbaar. Op een kaartje stond de dringende oproep: *Weet u een Citroën Fourgonette te koop? Neem contact op met Roos Lamers, De Muurbloem.* Daaronder stond het telefoonnummer van de winkel. De wagen werd zakelijk gebruikt, om voorraden op te halen en om lijsten af te leveren bij klanten. Roos deed er haar boodschappen mee. Als ze er in haar schaarse vrije tijd op uit trok, liet hij haar niet in de steek. Bovendien was de koddige wagen een blikvanger en derhalve een goede reclame voor haar lijstenmakerij. Ze kon haar auto niet missen, maar ze wilde er weer precies zo een als ze had gehad. De zoektocht naar een andere Fourgonette had helaas nog niets opgeleverd. Roos baalde van haar autoloze periode, maar ze gaf de hoop niet op.

Ze duwde haar als een pakezel beladen fiets door de Dorpsstraat en kwam langs de grote vensterruiten van een duur restaurant. Ze moest lachen toen ze zichzelf gereflecteerd zag. Het was dan wel ploeteren om weer veilig thuis te komen, zo dadelijk lag haar koelkast weer vol. Roos schoot niet op, maar ze kon de lol er wel van inzien, als de beloning een goedgevulde

voorraadkast was. Aan de andere kant van het glas werd haar glimlach opgemerkt door een man die daar met een dame zat te lunchen. Hij lachte terug, op een manier die leek te zeggen: nogal een verschil, jij lopend door de kou met je boodschappen, wij hier warm en luxueus op onze wenken bediend.

Toen Roos hem herkende, verstarde haar glimlach, om daarna snel te verdwijnen. Het was die kerel die de dag daarvoor bij Mirella had aangebeld. De man met het echte blonde haar, die de Audi reed. Nu zat hij hier te lunchen met een vrouw. Een dag eerder had ze hem de rol van minnaar toebedeeld, omdat ze simpelweg niet wist waarom deze man bij Mirella aanbelde. Nu begon het er toch steeds meer op te lijken dat hij zich echt 'uitleende' aan dames. In twee dagen twee afspraken met twee verschillende vrouwen?

Roos wendde snel haar gezicht af, de pompon op haar muts wiebelde. Wat maakte het ook uit? Het had weinig zin om zo verontwaardigd te reageren. Het was een haar onbekende man, hij moest maar lekker doen wat hem beviel. Zij had niets met hem nodig. In gedachten bleef ze nog wel even met de vraag bezig met wie ze nou meer medelijden moest hebben: met zo'n 'betaalde' man, of met de vrouwen die met zo'n man omgingen.

Roos kwam vanuit de schuur de winkel binnen en trof haar moeder in de werkplaats aan. Ze lachte om iets wat Sjoerd gezegd had. Hij had Lilian een kop koffie gegeven en haar aan het tafeltje geïnstalleerd waaraan Roos en hij zaten tijdens hun pauzes, als ze die binnen moesten doorbrengen.

'Hé... mam?' reageerde Roos verbaasd bij het zien van haar moeder. Lilian was gehuld in een van haar creaties. Ze droeg lichtgekleurde leren laarzen tot de knie, een witte broek en om haar schouders een wollen poncho in alle kleuren van de regenboog. Als het weer een fase betrof, zou Roos deze de folkloristische hebben genoemd. 'Ik wist niet dat je zou komen. Was je op zoek naar mij?'

'Altijd, mijn lieve schat, tot mijn laatste snik ben ik op zoek naar jou.'

Voor de zoveelste keer moest Roos gissen naar de achtergrond van deze opmerking. Het kon zijn dat haar moeder het meende en het alleen maar op een heel verkeerd moment zei.

Het kon ook zijn dat ze de lolbroek wilde uithangen tegenover Sjoerd. Roos wist het niet. 'Nou, hier ben ik. Je hebt me gevonden.'

Lilian glimlachte haar brede glimlach. 'Sjoerd was zo goed om me te voorzien van een kop koffie, zolang als ik de gestrande reiziger ben.'

Dit kende Roos wel: de theatrale omhaal waarmee haar moeder dingen kon vertellen. Waarschijnlijk had ze pech met de auto of haar fiets. 'Wat is er kapot? Je auto of je fiets?'

'Eigenlijk is er niets kapot. Mijn fiets moest voor een onderhoudsbeurt terug naar Krijn.'

Met Krijn bedoelde ze de fietsenmaker. Zijn zaak was ook gevestigd in de Kerkstraat.

Voor Bergenaren was de naam van de man genoeg. Als je naar Krijn Nauta ging, had dat met je fiets te maken.

'Nou, je hebt gelijk dat je bij Sjoerd en mij komt zitten, als je moet wachten tot je fiets nagekeken is. Met deze temperaturen blijf je niet zo lang voor je lol buiten.'

'O, maar ik wacht niet af tot mijn fiets klaar is, hoor. Eugenie pikt me zo op. Ze is dadelijk klaar met haar werk en dan gaan we samen naar huis. Ze eet vanavond bij mij.'

Eugenie Vriend was al zolang als Roos zich kon herinneren een collega van haar moeder. Lilian werkte als administratieve medewerkster op het kantoor van een vastgoedmakelaar. Er was een bijzondere vriendschap tussen de twee vrouwen, die als dag en nacht van elkaar verschilden. Waar Lilian kleurrijk en exotisch was, was Eugenie gehuld in sobere, zakelijke tinten. Lilians temperament was er een van hoge toppen en diepe dalen, terwijl Eugenie altijd gelijkgestemd was. Roos had zich vaak bedacht dat een moeder als Eugenie veel makkelijker was geweest. De vriendin van haar moeder had geen kinderen. Ze was voor zover Roos wist ook nooit getrouwd geweest. Zowel Lilian als Eugenie vielen op mannen, maar ze leefden zonder partner.

Niet lang na de verklaring van Lilian, stapte Eugenie binnen. Degelijk gekleed op het weer met een lange, zwarte gewatteerde jas. Om haar schouder hing een grote tas van zwart lakleer met de bekende gedraaide C's erop. Ze was weer een

beetje grijzer geworden sinds de laatste keer dat Roos haar had gezien.

‘Goedemiddag Roos, dag Sjoerd, alles goed?’

‘Alles wel, mevrouw Vriend,’ antwoordde de lijstenmaker. ‘En met u?’

‘Alle dagen ben ik er weer eentje ouder, maar ik voel me goed.’

Hoezeer hun karakters ook uiteenliepen, zowel Lilian als Eugenie waren enorme persoonlijkheden. Als Lilian binnenkwam, was het druk en vol in de ruimte. Roos had het meerdere malen bijna letterlijk gevoeld, hoe de atmosfeer in beweging kwam, alsof er binnenshuis een storm opstak. Eugenie daarentegen bracht kalmte mee. Haar stem had een rustgevende klank. Heel haar zakelijke voorkomen straalde iets uit van: maak je niet druk. Waar Lilian de storm liet opsteken, kon Eugenie hem doen bedaren. Het was met de twee vrouwen wispelturig tegenover vastberaden. Tot een machtsstrijd kwam het nooit. Als Lilian haar suprematie wilde tonen, behield Eugenie haar waardigheid en liet haar vriendin winnen.

‘Lilian, ben je zover?’

‘Tuurlijk, schat, ik zat op jóu te wachten.’ Roos kreeg een paar luchtkussen in de buurt van haar wangen. Ze zwaaide naar Sjoerd met wiebelende vingers en fladderde de deur uit in haar bontgekleurde cape.

‘Elke keer als ik jouw moeder zie, is het een andere vrouw.’ bedacht Sjoerd zich. ‘Hoe komt het toch dat je haar nooit helemaal leert kennen?’

‘Omdat ze altijd bezig is een rookgordijn op te trekken.’ Roos vulde de thee en koffie aan in de aanrechtkastjes achter in de winkel. ‘Zelfs voor mij. Het lijkt wel of ze in een eeuwigdurende puberteit zit.’

‘Die ben je zelf net ontgroeid.’

‘O, je hoeft me niet te herinneren aan het feit dat ik nog maar vierentwintig ben. Maar bij mijn moeder heb ik al jaren het gevoel dat ik de volwassene ben, in plaats van zij.’

Het werd vlot gezegd, maar Sjoerd kende Roos te goed. Ze was te zwaarmoedig voor haar leeftijd. Ze mocht dan inderdaad volwassener zijn dan haar moeder, ze was te jong om al zo ge-

setteld te zijn. Ze was veel te ingetogen. Roos was te jong om al zo tevreden te zijn met haar leventje, al had ze dat nog zo goed op de rit. Sjoerd was daarom trots op haar. Ze had het vak geleerd dat hij met zo veel liefde uitoefende en diezelfde liefde ervoor opgevat. Toen ze eenentwintig was, had ze schijnbaar onverstaanbaar de zaak en het woonhuis van Sjoerd gekocht, omdat die het wat rustiger aan wilde doen.

Roos kwam te onbewogen over. Onder die behoudende buitenkant moest een gevoelsleven zitten. Het was niet aan Sjoerd om haar op emotioneel gebied overhoop te halen. Toch wenste hij dat ze nog de nodige schommelingen te verwerken kreeg. Roos, die in de knop gebroken is, dacht Sjoerd weleens. Het was zo'n lieve meid, was er dan niemand die Roos kon laten bloeien?

Het was de derde week van februari toen Roos een telefoontje kreeg van de inspecteur van Monumentenzorg. 'Goedemorgen, mevrouw Lamers, ik bel u namens Monumentenwacht Noord-Holland.'

Roos voelde een kriebel in haar buik. Nu ging het beginnen. Dit was het telefoontje dat uiteindelijk een verbouwing ging ontketenen. 'Goedemorgen. Ik had uw telefoontje wel verwacht. Bij het vorige bezoek van de inspecteur zei hij al dat er in februari weer een bezoek op de agenda stond.'

'Inderdaad. Uw naam stond op de lijst voor deze tijd van het jaar. U kreeg altijd bezoek van Steef Brandts, maar hij heeft een andere functie geaccepteerd binnen de organisatie. Ik neem het van hem over.'

'Kijk eens aan, het wordt dus een kennismaking.'

Aan de andere kant van de lijn klonk een lach. 'Zo is het, mevrouw. Ik wilde graag een afspraak maken. Wanneer schikt het u?'

'Dat maakt niet zo veel uit. U kunt langskomen tijdens de openingsuren van de winkel, bijvoorbeeld. Op maandag is de winkel gesloten, maar dan kan ik u nog wel binnenlaten.'

'Eens kijken, ik noteer... dinsdag 23 februari.' Roos hoorde hoe de inspecteur het intikte op zijn computer. 'Zo rond een uur of tien ben ik bij u.'

'Uitstekend. Ik zie u volgende week.'

‘Afgesproken, mevrouw Lamers, tot volgende week dinsdag.’

Roos legde neer. ‘Dat was de inspecteur van Monumentenwacht, Sjoerd. Die mag zijn borst natmaken. Ik heb nog wel het een en ander met hem te bespreken.’

Op dinsdag, zo rond tien uur, zag Roos niet welke auto er voor haar winkeldeur stopte. Ze was bezig met haar werk. Vanaf haar werktafel kon ze niet naar buiten kijken. Ze zag niet wie er zijn camera uit de auto pakte, alvorens de winkel te betreden.

Bij het horen van het belletje veegde Roos haar handen af aan haar jeans en liep het winkelgedeelte in om de inspecteur van Monumentenwacht te begroeten. ‘Goede... morgen.’ Het woord brak in tweeën in haar keel. Voor haar stond een man met blond haar. Met lachende blauwe ogen en een uitgestoken hand. Langs hem heen kijkend kon Roos nog net zien dat er een zwarte Audi langs de stoeprand stond geparkeerd. Het lekkere ding, zoals Jackie hem zo flatteus had genoemd, de man van wie Roos dacht dat hij zich uitleende aan dames tegen royale betaling, was de nieuwe inspecteur.

Roos probeerde haar verbijstering zo snel mogelijk te verbergen en schudde de stevige, warme hand van de man.

‘Dag, mevrouw Lamers. Ik ben de inspecteur van de Monumentenwacht. Mijn naam is Niven Jonkheer.’

Roos heeft het met haar vierentwintig jaar al goed voor elkaar: ze is eigenaar van een goedlopende lijstenmakerij die gevestigd is in een monumentaal pand. Zo goed had haar moeder Lilian haar zaakjes niet op orde toen zij zo jong was. Wat heeft zich in die tijd voorgedaan en waarom wil Lilian daar niet over praten? Door verbouwingsplannen van de lijstenmakerij komen moeder en dochter dichter bij elkaar, en bij de waarheid over hun beider levens.

Met *De muurbloem* heeft Afra Beemsterboer een eigentijdse roman geschreven met een flinke dosis karakterontwikkeling. Eerder verwierf de auteur al bekendheid met onder meer *Getijdendans* en *Zo lief had als ik jou*.

NUR 344

ISBN 978 90 205 3343 9

9 789020 533439

Westfriesland

www.uitgeverijwestfriesland.nl